

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1017/2021
23.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обе из ..., које заступа пуномоћник Илија Поповић, адвокат у ..., ВВ из Републике ..., кога заступа пуномоћник Милош Чегар, адвокат у ..., и ГГ из Републике ..., кога заступа пуномоћник Душан Поповић, адвокат у ..., као законских наследника пок. ДД из ..., против туженог ЂЂ из ..., кога заступа пуномоћник Мирјана Нашагаћин, адвокат у ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж 1840/13 од 04.11.2020. године, у седници већа од 23.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж 1840/13 од 04.11.2020. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви тужиља АА и ББ и туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Гж 1840/13 од 04.11.2020. године одбијен је предлог туженог за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1840/13 од 23.12.2013. године.

Против наведеног решења другостепеног суда тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужиље АА и ББ су благовремено поднеле одговор на ревизију.

Испитујући побијано решење у смислу члана 399. у вези члана 412. става 5. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. става 1. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), Врховни касациони суд је установио да ревизија није основана.

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1840/13 од 23.12.2013. године, по жалби туженог је преиначена пресуда Основног суда у Новом

Саду, Судске јединице у Бачкој Паланци, П 6384/11 од 02.11.2012. године тако што је обавезан тужени да пок. ДД исплати на име накнаде штете због изгубљене зараде у периоду од 07.12.1998. године до 25.10.2004. године и на име разлике између обрачунате и исплаћене пензије у периоду од 26.10.2004. године до 29.02.2012. године износ од 2.219.025,14 динара са законском затезном каматом од 01.04.2012. године до исплате и на име накнаде трошкова поступка износ од 376.740,00 динара са законском затезном каматом од 02.11.2012. године до исплате, а у преосталом делу тужбени захтев је одбијен. Тужбени захтев је делимично усвојен на основу чланова 12. и 749-770. ЗОО и члана 15. става 2. Закона о адвокатури јер је за пок. ДД штета настала зато што тужени, као његов пуномоћник у парници Општинског суда у Бачкој Паланци П1 525/97 (касније П1 250/99), није поднео предлог за извршење делимичне пресуде П1 525/97 од 11.02.1998. године.

Тужени је предлог за понављање поступка од 27.03.2014. године поднео на основу члана 422. тачке 9) ЗПП. У предлогу тужени наводи да је тек у жалбеном поступку, увидом у архив Основног суда у Бачкој Паланци, сазнао да је пок. ДД привременом мером у предмету П1 289/99 признато право на исплату загарантованих зарада почев од 01.05.1999. године док не буде враћен на посао или до окончања тог поступка и да је по том основу у извршном поступку И 759/04 наплатио укупан износ загарантоване зараде. Од наведених чињеница зависи одлука о висини потраживања пок. ДД у овој парници. У наведеним предметима Основног суда у Бачкој Паланци тужени је био пуномоћник пок. ДД који је однео предмете из његове адвокатске канцеларије за потребе тог спора, па тужени није имао сазнања о наведеним чињеницама. Уз предлог за понављање поступка тужени је приложио фотокопију предмета И 759/04.

Другостепени суд је одбио предлог за понављање поступка јер тужени није доказао да фотокопију предмета Основног суда у Бачкој Паланци И 759/04 није могао доставити до правноснажног окончања овог поступка, а увид у списе поменутог предмета је свакако могао извршити до правноснажног окончања поступка.

Нису основани ревизијски наводи којима се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361. става 1. у вези члана 429. ЗПП јер се предлог за понављање поступка несумњиво односи само на поступак пред другостепеним судом с обзиром на то да је другостепени суд након отварања главне расправе усвојио тужбени захтев у нижем износу од износа усвојеног првостепеном пресудом.

Побијаним решењем је на основу правилне примене члана 422. тачке 9) у вези члана 429. става 3. ЗПП одбијен предлог туженог за понављање поступка. Чињенице и докази које тужени истиче, односно прилаже, у предлогу за понављање поступка не могу се сматрати новим у смислу члана 422. тачке 9) ЗПП јер је тужени имао могућност да до правноснажног окончања ове парнице изврши увид у предмет Основног суда у Бачкој Паланци П1 289/99 и И 759/04 с обзиром на то да је у тим предметима заступао тужиоца.

Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу чланова 405. става 1. и 412. става 4. ЗПП.

Применом члана 161. става 1. у вези члана 149. и 150. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио захтеве тужила АА и ББ и туженог за накнаду трошкова ревизијског

поступка јер тужени није успео у овом поступку, а одговор на ревизују који су поднеле тужиље није био потребан за овај поступак.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић